
Валѣше сипкавъ снѣгъ . . .
Катъ призракъ тъменъ самъ стърчеше
Оголенъ розовиятъ храстъ . . .
Мъглитъ, вѣтрѣтъ студень
Прѣгрѣщаха го съ луда страсть.

Цвѣтѣха розитѣ . . .
Не цвѣвна скжпий храстъ на пролѣтъ,
И никой днитѣ му послѣдни
Не подслади: въздишка бѣше
Застинала на устни ледни . . .